

A b?nbak és az átvedl?k

2018 június 18. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Orbán Viktor a H?sök terén történelmet írt.

Az ítélet joger?s. A halálos ítéleteket végrehajtották.” Amikor az olvasó az Ítélet Nagy Imre és társai b?nperében cím?, úgynevezett igazságügy-minisztériumi közlemény zárómondatain túljut, mintha a gy?lölet végtelen szakadéknak partjára érkezett volna. Kádárék a kigyób?rét váltott pártállami napilap egy teljes oldalán át magyarázták, miért kellett megsemmisíteni az 1956-os forradalom és szabadságharc miniszterelnökét és annak három politikustársát. És csak a legvégén szerepel a hír, amelyb?l kiderül: a káini galádság megtörtént, a h?sök már nincsenek az él?k sorában.

Bámulom a megsárgult hátter?, hatvan éve nyomtatott újságlapot. Pontosabban digitális fényképét, mert nem kezemben tartom a Népszabadság 1958. június 17-i számát, hanem a laptopom képerny?jén nézem – pénzért. Milyen jellemz?, hogy digitálisan csak egy magáncég fizet?s archívumából hozzáférhet? az a sajtódokumentum, amely elnémitana minden az ellen ágálót, miért nem lehetett helye az ég alatt a kommunista diktatúra szócsövének számító Népszabadságnak még huszonhat évvel a rendszerváltozás után is. De kit érdekel már a szocialisták által sorsára hagyott és kimúlt napilap, amely hajdani forradalmunk alatt félelemb?l és farizeusságból vedlett át Szabad Népb?l Népszabadsággá?

A hóhérolást indokolni próbáló fogalmazvány már csak azért is eredend?en hazug, mert hallgat Rákosi Mátyásról. Ezt az egész társadalmi osztályokat és közeli vezet?társait egyként megsemmisít? terrortörpét, aki persze a megszálló csapatok árnyékában tört be egy keresztény országot a bolsevik orosz birodalom jármába, a bértollnokok jótékonyan elrejtették egyetlen idevágó utalás mögött. Eszerint, az „ellenforradalmat” megel?z?en, a „Nagy-féle összeesküv? csoport” által mozgatott, Pet?fi-körös írók „uszító” írásaikban „a szocializmus építése során el?fordult egyes hibákat mértéktelenül felnagyították”.

De elhallgatja az anyag Kádár János forradalomban betöltött szerepét is. Pedig a többször átalakított Nagy Imre-kormányban mindig ott volt államminiszterként, és november 1-i rádióbeszédében „népünk dics?séges felkelésér?” szónokol, és bár bejelenti a kommunista párt újjászervezését, evidenciaként említi a többpártrendszer. Igaz, mialatt az el?re fölvetett beszéd adásba kerül, ? már Münnich Ferencsel Moszkva felé vette az irányt, hogy aztán a szabadságharcot eltipró szovjet tankok egyikébe dugva térjen vissza, megtorló helytartóként.

Kádár ráadásul Nagy Imre '55 második felében, '56 elején írt visszaemlékezéseit a rákosizmusról, a szocializmus kisiklásáról úgy adta vissza a szerz?nek még jóval a forradalom el?tt, hogy teljesen egyetért vele. Márpedig ezek a szabadságharc bukása után Nyugatra juttatott dokumentumok részei voltak a halálos ítélet indoklásának, még ha a Népszabadságban csak annyit mertek is bel?lük idézni, hogy Nagy „elfajult bonapartista hatalomnak” titulálta a Rákosi-klikket.

Persze nincs a Kádárról való hallgatásban semmi rejtély. Merthogy pont ? volt a halálos ítéletek megparancsolója ebben az utolsó nagy koncepciók perben. Annak ellenére különben, hogy Nyikita Hruscsovék – bár szabad kezet adtak Kádárnak – a kutatások szerint el?z?leg azt sugallták neki: egyszerre tanúsítson „keménységet” és „nagylelk?séget” Nagy Imréekkel szemben. A keménység a halálos ítélet szinonimája volt, a nagylelk?ség az utolsó pillanatban megadandó kegyelem, ami ugye végül nem történt meg.

A június 16-i kivégzések másnapján megjelent, kolumnás Népszabadság-cikk aljas kitalációkon túl, például hogy megjelent a „fehérterror” vagy hogy az angol katonai attasé „közvetlenül is részt vett a felkelés katonai irányításában”, hamisan állítja be a tényeket is. Az „összeesküv?k” a kiszabadított Mindszenty József bíboros-primást mint „a legszéls?ségesebb reakció” képvisel?jét „léptették fel a népköztársaság ellen”.

A névtelenség mögül vagdalkozó szerz?k a „burzsoá restauráció elszánt, széls?séges képvisel?jének” nevezik az utolsó Nagy Imre-kormányba bevett, korábban a fondorlatos kommunista–szocdem egyesülés után bebörtönzött egykori MSZDP-vezet?t, Kéthly Annát. De ugyanannak titulálják az egykori parasztpárti Bibó István jogtudóst, a tündökletes politikai gondolkodót is, aki szintén a szabadságharc végjátékakor, november 3-án került be a kormányba.

Az iromány Nagyék nyakába varrja a szabadságharc leverése után a forradalmat tovább viv?, az ? olvasatukban „az életet bénító” munkástanácsokat is. Az önigazolás kommunista tébolya azonban ezzel a mondattal hág tet?pontjára: „A bírósági eljárás peranyaga is megmutatta és bebizonyította, hogy Nagy Imre és társai korábbi revizionista, burzsoá nacionalista politikai beállítottságuknak megfelel?en törvényszer?en jutottak el a burzsoázia legreakciósabb imperialista er?ivel való szövetséghez, a munkáshatalom, a népi demokratikus rendszer, a dolgozó magyar nép és a szocialista haza elárulásához.”

Utána sorolja fel a Népszabadság az eljárások során megbánást mutatókat, végül azokat, akik „b?nösségüket tagadták”: Nagy Imre, Szilágyi József és Maléter Pál... Végül szárazon ismerteti az az ítéleteket, köztük Nagy, Gimes, Maléter és Szilágyi bitó alá küldését. Kádár tehát képes volt véghez vinni Nagy Imre likvidálását, annak ellenére, hogy ? szabadította ki els? kormányzása idején, 1954-ben Rákosi börtönéb?!

De miért tette? Ebbe nyilván belejátszhatott, hogy Kádár 1958-ban még csak a vérbosszúért fújtató széls?séges sztálinistákra támaszkodhatott. Ráadásul Nagy Imrében, ha életben hagyja, okkal lehetett volna népszerű vetélytársat.

De azt a körülményt se feledjük, hogy '56-ban f?leg az egyedül épen hagyott, de maga is kifosztott és éhez? társadalmi osztály, a proletariátus szállt szembe fegyveresen a proletárdiktatúrával.

E genetikusan hamis és kegyetlen m?vi rendszernek az elmebeteg vezet?i gy?lölték a szabadságszeret?, öntudatát visszanyer? nemzetet. Márpedig annak személyében, aki somogyi tájszólással mondta, „kegyelmet nem kérek”, azt a számukra mindig elutasítandó magyarságot látták, amelyet vissza kell taszítani az agonizálásba, hogy él?sködni lehessen fölötte.

Hogy ezt mivel lehet rájuk bizonyítani? Egész addigi viselkedésük, szereplésük éppúgy igazolja az állítást, mint amit a történelem során m?veltek, m?velnek a sztálinista fogantatású magyar baloldaliak, balliberálisok. Azok szellemi örökösei, akik hazaárulással az ártatlan kivégzetteket vádolták, szóval a kés? kádári korszak élcsapatának dörzsöltebbjei az ország eladósításával odázták el a cs?döt, hogy egy kis el?készítés után ?k lehessenek az „eszme” könnyed elhajításával a rendszerváltozás nyertesei. Rablóprivatizátorok.

A rendszerváltozás utáni id?kb?l minek fölemlíteni a pufajkás meg a D–209-es, no meg az Apró–Dobrev klánba beépült posztkommunista miniszterelnök tevékenységét? Elég csak Gyurcsány Ferenc kapcsán rámutatni, hogy végig mert veretni a forradalom és szabadságharc félszázadik évfordulóját ünnepl? tömegben. Világos: az 1958-as és a 2006-os gy?löletkiáradás azonos helyr?l jött.

A tanulság olyan fájdalommal vés?dött be 2010-ig, hogy amaz évt?l kezdve immár egymás után a harmadik kétharmados nemzeti kormányzás folyhat Magyarországon. Annak a fideszes politikusnak a nevével fémjelzetten, aki már egész fiatalon államférfiúi erényeket csillogtatott az éppen ezen a júniusi napon elmondott beszédével, harmincegy évvel a megtorló kivégzések után.

Orbán Viktor Nagy Imréék újratemetésén nem csak a kommunizmus és a demokrácia összeegyeztethetlenségét állapította meg. Nem csak a szovjet csapatok haladéktalan kivonásáról tárgyalást kezd?, szabadon választott kormány létrejöttét sürgette. Látnoki érvénnyel mutatott rá a pártállami nómenklatúra örök átvedlési kísérleteire is.

Hol tart ma ez az átvedlési mutató, immár nyolc éve ellenzékben? Amellett, hogy továbbra is Nagy Imre örököseinek hazudják magukat, a Nyugat ideküldött misszionáriusainak szerepében is tetszelegnek. Így képesek kiszorgálni a hozzánk elér? mindenkori birodalmi törekvéseket az ezzel járó újabb kelet?, de makacsul marxista gyöker? társadalommérnöki elképzelések sulykolásával. Beleértve a nemzetek, kultúrák, vallások, nemek egyenl?sít? keverését egy új világproletariátus m?vi el?állításá érdekében.

Köszönjük, de ebb?l se kérünk!

Joó István

A szerz? újságíró

www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD A trianoni gyaláatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látma kell”

Ajánló